

Gummi-Tarzan

Skrivað og teknað hefur

Ole Lund Kirkegaard

ÍTRIV

Gummi Tarzan

© Söga og myndir: Ole Lund Kirkegaard 1975

© Føroyska útgávan: Bókadeild Føroya Lærarafelags 2003

2. broytta útgáva

Upprunaforlag: Gyldendal, Danmørk

Pauli Nielsen týddi úr donskum

Umbróting og prentgerð: Hestprent

Prentað hevur Narayana Press, Danmørk

ISBN 99918-1-327-6

OLE LUND KIRKEGAARD

Gummi-Tarzan

Pauli Nielsen týddi

Bókadeild Føroya Lærarafelags

1. partur

Henda bókin er um ein drong, sum øll nevndu *Gummi-Tarzan*.

Men soleiðis æt hann ikki.

Rætta navn hansara var *Ivan Olsen*.

Her er hann.

Sum tú sært, var Ivan Olsen ekki serliga stórir.

Heldur var hann lítil og klæntrasligur – og helst eingin vakurleiki á at líta.

Hann hevði ongar stórar vøddar, og hann nyttaði einki at berjast.

Tí fekk Ivan av at vita næstan hvønn dag.

Tað ljóðar øgiliga stuttligt – hatta, at Ivan Olsen fekk av at vita næstan hvønn dag.

Men tað var eingin stuttleiki, ið hvussu er ikki hjá Ivani Olsen.

Við hvørt gjørdur teir hann eisini buksuvátan, og onkuntið læstu teir hann inni á einum vesi.

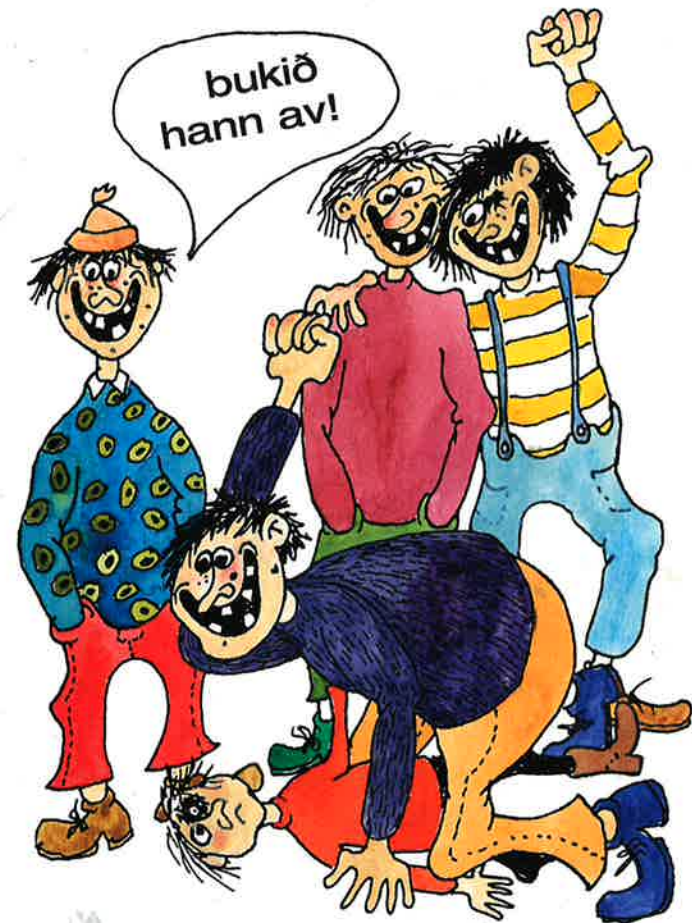
Tað var heldur ikki serliga stuttligt hjá Ivani Olsen.

Teir stóru dreingirnir vóru ringastir.

**har sært tú,
hvussu Ivan Olsen
verður bukaður**

„Ná, lítli Ivan,“ søgdu teir og togaðu hann í hárið og í oyruni. „Ná, kunnu vit sleppa at síggja vøddarnar hjá tær í dag?“

„Latið vera,“ rópaði Ivan Olsen og sló eftir teimum stóru dreingjunum við skúlataskuni. „Eg havi ongar vøddar – og tað vita tit væl.“

„Áhhr, lítli Ivan,“ sögdu teir stóru dreingirnir og flentu hvør upp á annan. „Lova okkum bara at síggja teir kortini.“

Og so togaðu teir ermarnar upp hjá honum og hugdu at teimum klönu, hvítu ørmunum.

„He, neii,“ sögdu teir so, tá ið teir høvdu hugt at ørmunum á honum eina løtu. „Nei, tú hevur rætt, Ivan, neyðardýrið. Vøddarnir á tær eru ið hvussu er ikki størri enn fuglaskvettir.“

Og so flentu teir aftur og gjørdu hann buksuvátan – bara fyri stuttleika – inni á einum vesi, har lærarin ikki sá teir.

Teir stóru dreingirnir – sum vóru so øgiliga sterkir, tá ið teir vóru nógvir saman – lyftu Ivan upp og hildu afturpartin á honum inn undir tann kalda kranan, so vatnið rann niður í buksurnar og síðan niður í stiylarnar.

Aftaná var Ivan Olsen rennvátur.

Ringast var tað um veturin, tí tá frysti vatnið í buksunum til ís, meðan Ivan gekk heim úr skúlanum.

Buksurnar blivu stívar og harðar sum papp – og Ivan mátti ganga vappandi sum ein gás.

„Ha, ha, ha,“ flentu teir stóru dreingirnir við djúpari, hásarí rødd.

„Ha, ha... hava tit sæð? Ivan Olsen hevur gjørt í buksurnar.“

„Haldið gákin saman á tykkum,“ rópaði Ivan.

Men teir stóru dreingirnir tagdu ikki.

Teir flentu bara enn harðari, og tað ljóðaði næstan, sum teir høvdu sandpappír í hálsinum.

Her flenna teir stóru dreingirnir

„Ivan,“ rópaðu teir. „Tú ert ein verri grísur, ert tú. Hvat heldur tú, mamma tín fer at siga?“

Mamma Ivan Olsen segði ikki nógv.

Tá ið Ivan kom heim við vátum buksum, risti hon bara við høvðinum og hongdi buksurnar hjá honum upp á ein snór í baðirúminum.

Mamma Ivan Olsen helt, at tað var burtur av allari leið at gera Ivan buksuvátan.

„Nú er tað skjótt nóg mikið við hesum vatn-svansarínun,“ segði hon, meðan hon hongdi buksurnar upp á snórin. „Nóg mikið, ja...“

Mamma Ivan Olsen segði ikki so nógv; men tað gjørdi pápi hansara, harra Olsen, afturfyri. Hann fór beinan vegin at rópa og leika í.

„Nei,“ rópaði hann. „Ert tú aftur buksuvátur í dag?“

„Jaaa...“ segði Ivan.

„Ja, men, hvat er hetta fyri ólag?“ rópaði pápin og sló í borðið, so kaffikoppurin hoppaði. „Tú mást læra at sláa aftur, drongur. Tú mást venja teg upp til rættan mann.“

Her slær pápi Ivan Olsen – harra Olsen – í borðið.

„Hvat er ein rættur maður?“ spurdi Ivan.

„Ja, ein rættur maður,“ rópaði pápi hansara. „Ein rættur maður er ein, sum vinnur allar hinar, og sum kann smyrja teir av.“

„Tað kann eg ikki,“ segði Ivan. „Eg orki ikki at smyrja nakran av.“

„Nei,“ segði pápi hansara. „Tú nyttar einki. Eitt kventl, tað er tað, ið tú ert.“

„Jaaa...“ segði Ivan Olsen. „Tað eri eg helst.“

„Áh,“ rópaði pápi hansara og reisti seg tungliga úr stólinum. „Hvat havi eg neyðar maður gjørt, at eg skal dragast við eina sovorðna ónyttu til son?“

„Tað veit eg einki um,“ segði Ivan Olsen.

Og soleiðis lærði Ivan Olsen ein heilan hóp.

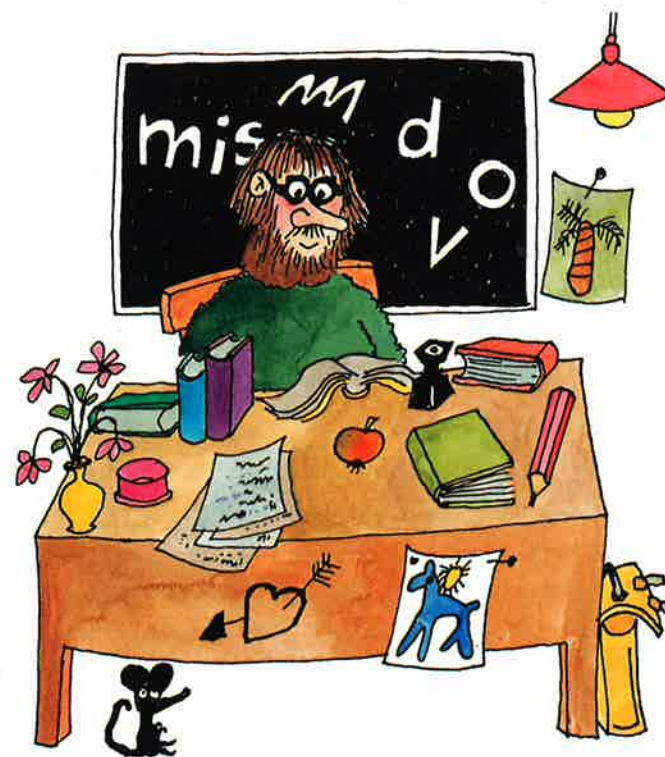
Í skúlanum lærði hann at verða gjørdur buksuvátur og at verða bukaður og bardur – og heima hjá pápanum lærði hann, at ein drongur skal vera rættur maður og buka hinar.

Ger hann ikki tað, er hann eitt kventl og ein ónyttu.

So, skilir tú: tað var ikki altíð so lætt at vera Ivan Olsen.

2. partur

Í skúlanum skuldu Ivan Olsen og hini børnini læra bókstavarirnar og nógv annað. Men tað gekk ikki so væl.

XIð hvussu er ikki hjá Ivani Olsen.

Hann dugði ekki at minnast, hvat ið bókstavirnir itu. Hann helt, at teir líktust hvør øðrum allir samlir, og tá ið teir stóðu í bókini, líktust teir smáum dýrum, ið stóðu í longum røðum.

Næstan öll hini börnini lærdu bókstafirnar, og summi dugdu at lesa í rættiligum bókum.

Men Ivan Olsen dugdi einki at lesa.

Hann sat bara og sveittaði inni í lógvunum, meðan hann royndi at minnast, hvat ið allir bókstavirnir itu.

Ikki tí, lærarin var nóg fittur.

Hann hjálpti Ivani so væl, sum hann dugdi, men tað gjørdi ikki stóran mun.

„Tað er so keðiligt at læra bókstavar,“ segði Ivan við læraran. „Kundu vit ikki gjørt okkurt annað?“

„Nei,“ segði lærarin. „Í skúlanum mugu vit læra tað, sum
stendur í bókunum.“

„Hví mugu vit tað?“ spurdi Ivan.

„Jaaa,“ segði lærarin. „Eg haldi, at tað stendur í lógini, og lógina skulu øll halda.“

„Kanst tú ikki gera lógina eitt sindur um?“ spurdi Ivan.

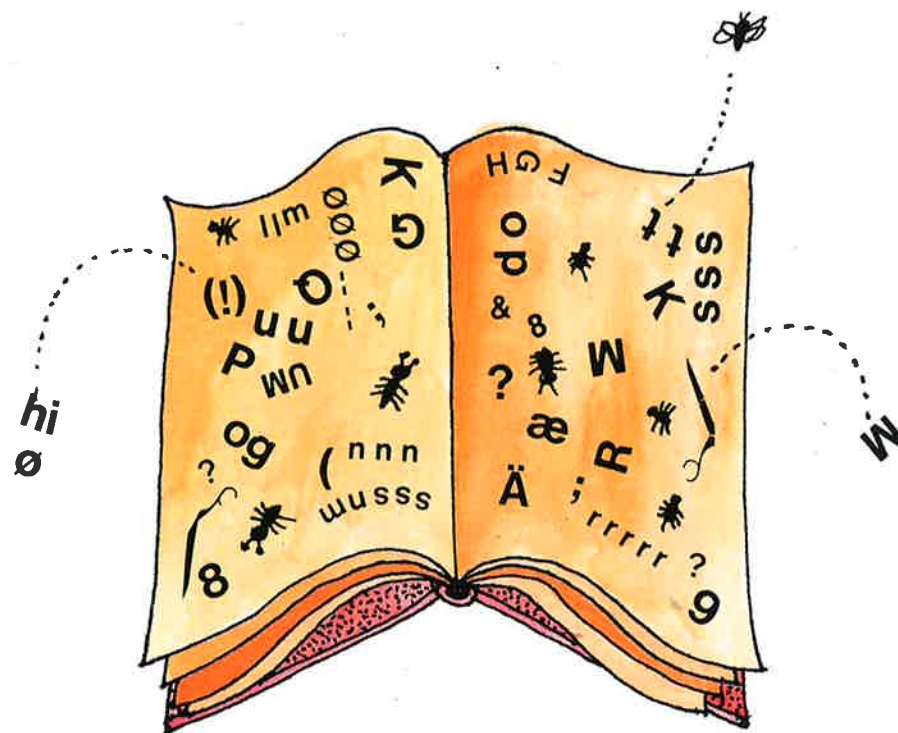
„Nei,“ segði lærarin. „Eg eri bara ein vanligur maður, sum ikki kann gera um upp á nakað sum helst.“

„Tað var keðiligt,“ segði Ivan. „Tí eg fari ongantið at duga allar hasar túsund bókstavnir.“

„Ná,“ segði lærarin. „So nógvir eru teir kortini ikki.“

„Eg haldi ið hvussu er, at teir eru heilt ónatúrliga nógvir,“ segði Ivan og hugdi at bókstøvunum, sum runnu runt á pappírinum sum meyrur í eini meyrutúgvu. „Alt, alt ov nógvir, haldi eg.“

Her sært tú, hvussu bókstavnir renna runt fyri eygunum á Ivani Olsen.

Tá ið Ivan Olsen kom heim úr skúlanum, segði pápi hans-
ara – harra Olsen:

„Nú, hann sjálfur. Hvat hefur tú lært í skúlanum í dag?“

„Ehhh,“ segði Ivan Olsen. „Einki serligt.“

„Hvat skal tað siga,“ rópaði pápi hansara. „Ikki nakað serligt. Vil tað siga, at tit als einki hava lært í skúlanum í dag?“

„Jaaa...“ segði Ivan. „Ikki eg, ið hvussu er.“

„Tað er ov galið,“ rópaði pápi hansara.

„Ja, burtur av allari leið. Her gangi eg og gjaldi skatt í dýra dóma, bara fyri at sonur mín kann ganga í skúla og læra nakað, so hann verður líka klókur og raskur sum pápi sín. Og hvat fái eg so fyri allar pengarnar?“

„Tað veit eg ikki,“ segði Ivan.

„Nei, men tað veit eg,“ geýlaði pápi hansara. „Eg fái ein býttan og óbrúkiligan son.“

Hann dukaði høvdið niður í borðið – soleiðis.

eitt...

tvey...

Bang!!

„Hvat havi eg neyðar maður gjørt?“ rópaði hann.

„Tú hevur sligið høvdið í,“ segði Ivan Olsen og rýmdi.

Í skúlanum høvdu børnini við hvørt fimleik.

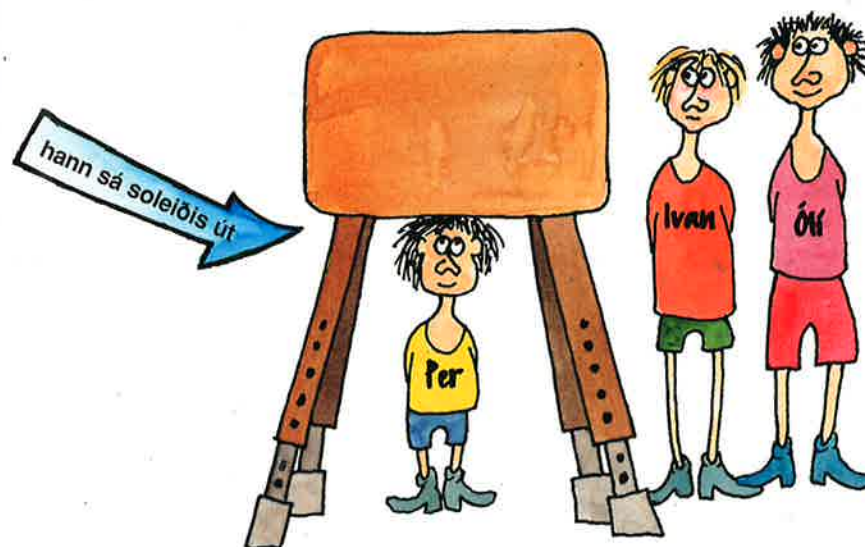
Í fimleikartímunum spældu genturnar bólt og dansaðu eftir tónleiki.

Men dreingirnir dansaðu ikki.

Dreingirnir í tí skúlanum skuldu í staðin læra at kreppa og strékkja armarnar og beinini, so at vøddarnir kundu vaksa.

Teir skuldu eisini klíva í rimunum – sum apurnar – og teir skuldu leypa bukk.

Ein bukkur var ein stórir fyrkantaður kassi á fyra beinum.

Ivan Olsen var bangin fyri at klíva í rimunum og at leypa bukk, tí hann var bangin fyri at detta og fara at bløða nasablóð.

Tað segði hann við fimleikarlæraran.

„Tvætl,“ segði fimleikarlærarin, sum var fimleikarlærari, tí hann dugdi so væl at leypa bukk, og tí helt, at øll áttu at duga tað líka væl sum hann.

„Tvætl,“ segði hann. „Ein sovorðin stórur drongur sum tú, er ikki bangin fyri nøkrum, ha?“

„Jú,“ segði Ivan Olsen.

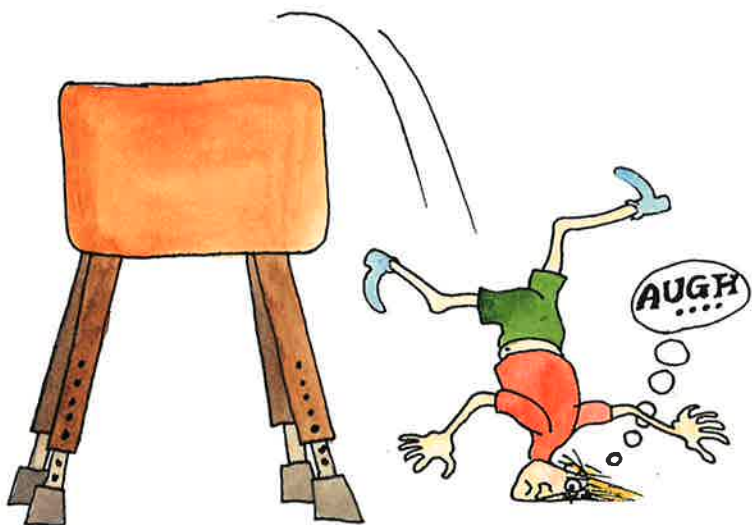
„Fjas,“ segði fimleikarlærarin, sum so púra hevði gloymt, hvussu tað var at vera lítill og bangin. „Nú mást tú royna teg.“

„Nei takk,“ segði Ivan.

„Jú, jú,“ segði fimleikarlærarin. „Tú mást ganga í skúla fyri at læra nakað.“

Og so skumpaði hann Ivan Olsen upp á bukkin, og har sat Ivan so og krympaði búkin saman av berum bangilsí – til hann datt niður og fór at bløða nasablóð.

Her dettur Ivan Olsen av bukkinum og fer at bløða nasablóð.

„Nú, nú, – upp aftur,“ segði fimleikarlærarin. „Ein sovorðin stórur drongur grætur ikki fyri so lítið, ha?“

„Neiii,“ segði Ivan Olsen og turkaði blóðið undan nøsini. „Tað ger ein sovorðin stórur drongur helst ikki.“

Men Ívan kendi seg ikki sum nakran stóran drong.

Hann kendi seg sum ein sera lítlan og sera klænan drong, sum hvønn dag varð gjørdur buksuvátur, og hvønn dag bløddi nasablóð – og sum kortini ikki mátti gráta.

Ivan Olsen helt, at verðin var so sera, sera løgin.

3. partur

Ein dagin kom pápi Ivan Olsen – Harra Olsen – heim við eini bók undir hondini.

Bókin æt *Tarzan í frumskóginum*.

Tað var ein hendinga spennandi bók – so spennandi, at harra Olsen púra gloymdi at fáa sær drekka.

So meðan hann las, kólnaði kaffið.

Soleiðis var tað.

Men bókin var um ein mann, ið æt Tarzan.

Tarzan búði úti í frumskóginum og var so sera, sera sterkur.

Tað stóð í bókini, og tað sást á myndunum.

Tarzan var sum tikin úr leikum at klíva í trønum. Hann dugdi eisini at tosa við apurnar á teirra egna máli.

Tí var hann kongur apanna.

Ja, tú hoyrði rætt: *Kongur apanna*.

Tarzan hevði eisini eina gentu. Hon æt Jana og var so øgiliga móð alla tíðina.

„Ber meg, Tarzan,“ segði hon.

Og so gjørði Tarzan tað. Hann dragsaði og bar gentu sína alla staðni í frumskóginum.

Men Tarzan dugdi annað enn tað.

Hann dugdi eisini at drepa krokodillur. Hann hevði altíð úr at gera at beina fyri krokodillum í teimum gruggutu áunum í frumskóginum.

Pápi Ivan Olsen helt, at *Tarzan í frumskóginum* var ein framúr góð bók, og hann helt, at Tarzan var ein rættur maður.

Og tá ið hann var liðugur at lesa bókina, rópaði hann á sonin, Ivan Olsen.

„Hygg,“ segði hann við Ivan og peikaði á eina mynd í bókini. „Hetta er maður, tað skal eg siga tær.“

Ivan hugdi at myndini.

„Hví situr hann uppi í einum træ?“ spurdi Ivan, sum ongantíð hevði sæð vaksnan mann klíva í trøum.

„Tí hann er kongur apanna,“ segði harra Olsen og sló seg fyrri bringuna, so hann fór at hosta.

„Ja, men,“ segði Ivan. „Hann er ikki ílatin. Hann er í berum undirbuksum. Rættir kongar ganga ikki soleiðis.“

„So, tað heldur tú,“ segði pápi hansara. „Tað er tí, at veruligir kongar ikki eru annað enn neyðardýr. Hetta er annar maður. Hann er sterkur og rættvísur og stórur og vakur.“

„Hann er eitt sindur feitur,“ segði Ivan Olsen.

„Nei,“ rópti pápi hansara og ripaði nevan í bókina. „Hann er sterkur og sunnur.“

Tá sá hann, at hann hevði ripað nevan beint í krúllin á Tarzani.

„Uha,“ mutlaði pápi Ivan Olsen bangin og reisti seg upp. „Orsaka, harra Tarzan.“

Men Tarzan lætst ikki um vón.

Hann hekk í eini grein og eygleiddi nakrar krokodillur, sum hann ætlaði at gera enda á.

„Hmmm, ja...“ segði Harra Olsen og læt bókina spakuliga aftur. „Hatta var Tarzan, kongur apanna.“

„Og feitur,“ segði Ivan. Pápin rodnaði av øði.

„Nei,“ rópaði hann – men hesa ferð sló hann ikki nevan í bókina. „Tarzan er stórur og rættvísur – og tú, sonur mín – skalt vera líka so stórur og rættvísur sum hann.“

„So, so“ mutlaði Ivan. „Hvussu verði eg tað?“

„Ja,“ segði pápi hansara og sá ikki longur so illur út. „Fyrst mást tú læra at klíva í trøunum.“

„Tað tori eg ikki,“ segði Ivan. „Eg detti bara niður og fari at bløða nasablóð.“

„Tvætl,“ segði pápi hansara. „Ein stórir drongur sum tú lærir skjótt at sveiggja úr eini grein í aðra.“

„Ja, men eg havi als ongan hug at sveiggja úr einari grein í aðra,“ segði Ivan Olsen. „Eg havi bara hug at vera í friði.“

„He,“ segði pápi hansara og sá so errin út. „Tað er nú nakað, ið eg fari at gera av. Tí eg eri pápi tín, og dreingir eiga at gera, sum pápi teirra sigur.“

„Hví skulu teir tað?“ spurdi Ivan.

„Jaaa, øøø...“ segði harra Olsen. „Soleiðis er tað bara. Eg

haldi, at tað stendur í lógini. Dreingir skulu gera, sum pápi teirra sigur, stendur har.“

„So er tað ein vána lóg,“ hugsaði Ivan, meðan pápin fór dragsandi við honum út í urtagarðin og trúttaði hann upp í eitt trø.

Og har hekk Ivan Olsen so í eini grein og krepti búkin saman á sær av bangilsí – til greinin brotnaði og Ivan datt niður og fór at bløða nasablóð.

„Nú sært tú sjálvur,“ segði Ivan við pápa sín, meðan hann turkaði blóðið av nösini. „Eg nytti ikki at vera Tarzan og so-vorðnir.“

„Hundans,“ rópaði pápi hansara og roytti seg í hárið. „Einki dugir tú. Tú ert ... ja, tú ert ein sannur Gummi-Tarzan!“

„So,“ mutlaði Ivan og skoyndi meira blóð av nösini. „Eg helt, at eg var eitt kventl og ein ónytt.“

„Tað ert tú eisini,“ rópaði pápi hansara. „Men fyrst av øllum ert tú Gummi-Tarzan.“

„So siga vit tað,“ segði Ivan og rýmdi.

Men hoyrið nú:

✕ Úti á vegnum gingu nógv børn framvið, og summi teirra hoyrdu, hvat í pápin kallaði Ivan.

„Ha, Gummi-Tarzan,“ rópaðu tey og flentu. „Tað er vorðið sum navn og gott. Tað fara vit at kalla hann. Gummi-Tarzan, ha, ha...“

Og longu morgunin eftir stóðu teir stóru dreingirnir úti í skúlagarðinum og rópaðu:

„Nú hann sjálvur, Gummi-Tarzan, lova okkum at síggja, hvussu sterkur tú ert,“ og so mundu teir skrædnað í látri.

„Haldið gákin saman á tykkum,“ rópaði Ivan.

Men tí lurtaðu teir sjálvandi ikki eftir, og Ivan mátti byrja dagin við at verða gjørdur buksuvátur inni á einum vesi á skúlanum.

Soleiðis var lagið.

4. partur

Ivan Olsen vildi ikki verða kallaður Gummi-Tarzan, tí hann var ikki úr gummi.

Hann var bara ein vanligur smádrongur, sum varð bukaður alt ov nógv, og sum alt ov ofta fekk afturpartin undir kranan.

Men so ein dagin gjørdi Ivan Olsen av, at nú skuldi hann læra seg okkurt.

Okkurt, sum hann kundi duga nógv betur enn hini.

„Fyrst,“ hugsaði Ivan, „fyrst fari eg at læra meg at sparka bólt líka so væl, sum hinir dreingirnir.“

Og tí fór Ivan Olsen ein dagin yvir á fót bóltsvøllin at læra seg at spæla fót bólt.

Fót bóltsvøllurin var ein stórur grønur grasvøllur. Har var eitt ótal av dreingjum, sum tuskaðu aftur og fram eftir einum bólti.

„Har kemur Gummi-Tarzan,“ rópaðu nakrir dreingir. „Hvat man hann vilja her?“

„Eee...“ segði Ivan, „eg ætlaði at sleppa at læra meg at spæla fót bólt.“

Dreingirnir góvust at sparka og komu yvir til hansara.

„Hvat segði tú?“ spurdu teir.

„Eg ætlaði at sleppa at læra meg at spæla fót bólt,“ segði Ivan.

„Dugir tú at takkla?“ spurdi ein langur og klænur drongur.

„Hv-a-a...?“ spurdi Ivan – tí hann hevði ikki ánílsi av, hvat ið tað var at takla.

„Dugir tú at skora?“ spurdi ein annar drongur.

„At sko...“ segði Ivan Olsen. „Skora...?“

„Ham,“ søgdu dreingirnir. „Tú veitst ikki nógv um at spæla fót bólt, ha?“

„N-ei,“ segði Ivan Olsen.

„Men lat hann sleppa at royna seg,“ segði tann langi, klæni drongurin. „Lat okkum sleppa at síggja, hvør dugur ið er í hasum Gummi-Tarzaninum.“

„Ja,“ søgdu hinir dreingirnir. „Sparka handa bóltin har, hann sjálvur.“

Bólturin lá á vøllinum framman fyri dreingirnar.

„Fá tær renningarlop,“ sögdu summir.

Ivan Olsen fékk sær eitt ordans renningarlop upp á einar sjei, átta metrar, rann yvir til bóltin og sparkaði alt tað, hann orkaði.

Men Ivan Olsen rakti als ikki bóltin.

Í staðin sparkaði hann eitt stórt hol í luftina. Hann misti annan gummistivlan og datt aftur øvutur, so tað klamsaði eftirí.

„Tú ert tann dólgurin, ið er, at spæla fótþólt,“ sögdu dreingirnir og ripaðu stivlan í heysin á Ivani. „Og tú lærir tað ongantíð, Gummi-Tarzan.“

„Neiii,“ segði Ivan Olsen, „tað geri eg helst ikki.“

✕ Og so fóru hinir dreingirnir aftur at sparka, meðan Ivan slepti sær avstað aftur.

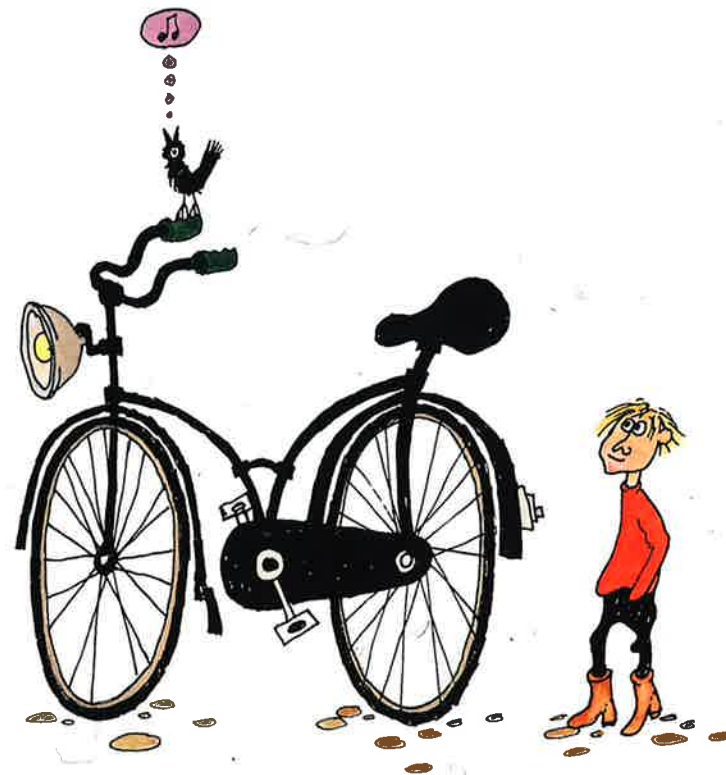
So gjørði Ivan av at læra seg at súkkla.

Men Ivan átti onga súkklu, og tí dragsaði hann ta høgu, svørtu súkkkluna hjá mammu síni upp úr kjallaranum.

Ivan stillaði súkkkluna upp við portinum og hugdi upp á hana.

„Man eg duga at súkkla á eini so stórari súkklu?“ hugsaði Ivan.

Hann kleiv upp á portrið og síðani upp á ta høgu, svørtu súkkkluna.

„Uh ha,“ hugsaði hann og hugdi niður á vegin. „Sum her er högt. Tað melur fyri mær.“

Og tí sat Ivan Olsen høgt uppi á tí svørtu súkkiluni, tá ið ein av teimum stóru dreingjunum kom framvið.

„Hey, hann sjálvur, Gummi-Tarzan,“ segði tann stóri drongurin. „Hvat gert tú har uppi?“

„Súkkli,“ svaraði Ivan.

„Ha, ha,“ flenti tann stóri drongurin, „heldur tú hatta vera at súkkla? Tú stendur stillur, hin gamli.“

„Ja, men,“ segði Ivan, „tað er, tí at eg dugi ikki at fáa hana í gongd.“

„Tú ert tann dólgurin, ið er,“ segði tann stóri drongurin.

„Tú mást sjálvandi traðka á pedalarnar, neyðardýrið.“

„Ja...“ segði Ivan. „Tað veit eg væl.“

„Ja, men ger tað so,“ segði tann stóri drongurin.

„Ja, ja, men,“ segði Ivan. „Tað er bara tað, at eg rækki ikki niður á pedalarnar. Beinini eru alt ov stutt.“

Tann stóri drongurin festi sær sáttliga í eina sigarett, meðan hann hugsaði seg um.

„Veitst tú,“ segði hann og flenti. „Heldur tú ikki, at eg skal hjálpa tær eitt sindur í gongd, Gummi-Tarzan, ha?“

Og uttan at bíða eftir svari tók hann í ta høggu, svørtu súkkiluna og sendi hana oman eftir vegnum.

á næstu síðu
sært tú hvussu

„Stóra ta... ta... takk,“ histaði Ivan og feyk oman gøtuna, meðan hann neyðhelt sær í róðrið.

Hann streyk avstað – fram við lyktapelum og gøtuskelum og bilum og hundum – og dygst fram við eini gamlari konu, sum mátti renna fyri lívinum.

„Óvætti,“ rópaði hon og hótti eftir honum við regnskjólinum. „Búrhundur, bakbeist, drápsmaður, leðurjakki, villkattur...“

„Ája,“ mutlaði Ivan og streyk fram við henni.

Her rópar konan eftir Ivani

„Oy,“ hugsaði hann. „Tað er sanniliga ikki bara at siga tað at súkkla.“

Men tað bara versnaði.

Fyrst fór súkklan við Ivani pløgandi gjøgnum rósulundina. Rósulundin var eitt óføra fínt pláss. Tað sást tú best á tí, sum stóð á øllum skeltunum ymsastaðni í lundini.

Børn onga atgongd stóð á skeltunum.

Ivan Olsen koyrði beint gjøgnum lundina og allar rósurnar.

„Hoyr, tú hin gamli,“ rópaði ein maður, sum gekk og rakaði millum rósurnar. „Hvat í verðini billar tú tær inn?“

Hann fór at renna eftir Ivani við rívuni.

„Ørvitisknokkur,“ rópaði hann og reiggjaði rívuni. „Kanst tú sjúgva teg burtur!“

„Ja,“ segði Ivan og fleyg út úr lundini og út í eina tronga, bratta gøtu, oman móti havnini.

Ivan sá, at gøtan endaði úti á einum mola, og hann sá, at úti á molanum stóðu tveir menn á seiðabergi.

Teir báðir menninir stóðu púra stillir og friðarligir og royktu pípu og tosaðu um veðrið, tá ið Ivan kom fúkandi beint oman ímóti teimum.

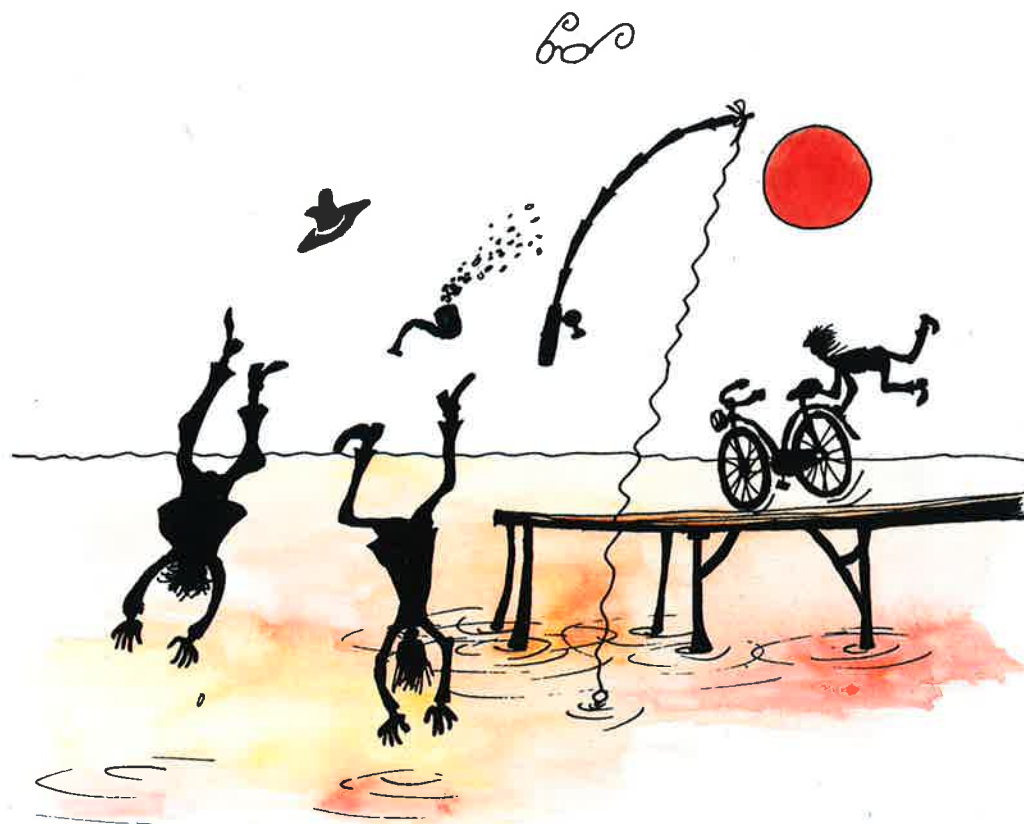
„Ansið eftir,“ rópaði Ivan, „her komi eg.“

Báðir menninir blivu øgiliga bangnir, tá ið teir sóu Ivan koma strúkandi omaneftir.

„Her verður galið,“ rópaðu teir. „Hann koyrir á okkum. Hjálp!“

Og so tveittu teir tráður og pípur og hattar frá sær og lupu eftir hævðinum beint á bláman.

Her sært tú hvussu

Ivan Olsen kom sleingjandi út á brúnna.

„Áh,“ suffaði hann. „Hetta verður mín deyð.“

Og so endaði hann á blámanum saman við teirri høggu, svørtu súkkluni.

„Djums...“ segði tað.

„Blobb...“ segði Ivan Olsen. „Blobb ... blobb ... blobb.“

Men Ivan druknaði ikki.

Annar maðurin fiskaði hann upp aftur við tráðuni, og har hekk so Ivan á húkinum, meðan vatnið rann av honum.

„Drypp ... drypp ... drypp ...“

„Hoyr,“ sögdu menninir og hildu Ivan upp fyri eitt skelti, ið stóð beint við brúnna. „Dugir tú ikki at lesa, ella hvat?“

„Nei,“ segði Ivan.

„So,“ segði maðurin. „Men so skal eg lesa fyri tær. Har stendur: Ikki loyvt at súkkla á brúnni.“

„So,“ segði Ivan.

„Ja,“ segði hin maðurin og kleiv upp á aftur brúnna. „Børnini læra ikki at lesa longur. Tey bara spæla í skúlanum.“

So setti maðurin Ivan niður á brúnna.

„Tú dugir ikki at súkkla,“ segði hann. „Heldur tú ikki, at tú átti at funnið upp á okkurt annað at gera?“

„Jú,“ segði Ivan. „Tað man vera longst sum best.“

Tá ið Ivan tann dagin kom heim við dryppandi vátum klæðum og dryppandi vátari súkklu, suffaði mamma hansara.

„Nú er skjótt nóg mikið við øllum hesum vatnsvansarín-um,“ mutlaði hon, „dugir tú ikki at finna upp á okkurt annað at gera?“

Pápin suffaði eisini.

Eitt øgiliga djúpt suff, sum hoyrdist líka yvir um vegin.

„Buksuvátur líka upp í hárið,“ mutlaði hann. „Nú fer at vera ovboðið.“

„Ja,“ segði Ivan. „Tað er so púra vist.“

5. partur

Komandi dagarnar royndi Ivan at læra ymiskt annað.

Onkuntíð, tá ið hann kom fram við teimum stóru dreingjunum, sá hann, hvussu teir stóðu og royndu at spýta langt oman eftir gongubreytini.

Teir stóðu hendur í lumma og sóu so erpnir út.

Summir orkaðu at spýta líka yvir um vegin.

Onkur kláraði eisini at raka ein lyktapela 8 metrar burturfrá. Tað var nakað av tí.

Her standa teir stóru dreingirnir og spýta langt.

„Hetta má eg kunna læra,“ hugsaði Ivan.

Og so royndi hann at spýta langt niðri á gongubreytini.

Men tað gekst ikki so væl.

Tí spýttið hjá Ivani Olsen var bara eitt sindur av hvítum skúmi, sum rann niður á blusuna hjá honum.

„Ivan,“ rópaði pápi hansara. „Stendur tú har og svínar klæðini út?“

„Ja, tað kundi sæð soleiðis út,“ segði Ivan – og rýmdi.

Oman til áнна.

Tí hagar kom pápi hansara ongantíð.

Niðri við áнна sungu fuglarnir í trøunum.

Á eini grein beint yvir høvðinum á Ivani Olsen sat ein stari og læt.

„Oy...“ hugsaði Ivan. „Eg haldi, at eg fari at læra meg at láta.“

Og tískil sat hann og lærði seg at láta, tá ið ein gomul kona kom haltandi framvið.

Tann gamla konan sá ógvuliga løgin út.

Hon hevði eina kráku sitandi uppi á høvðinum, og hon hevði bara eina tonn í heysinum.

har yviri kanst tú síggja hana

„Góðan dag,“ segði tann gamla konan.

„Góðan dag,“ segði Ivan.

„Ræðist tú meg ikki?“ spurdi tann gamla konan.

„Nei,“ segði Ivan, „eg eri bangin fyri at verða gjørdur buksuvátur og at fara at bløða nasablóð og sovorðið, men eg ræðist ikki teg.“

„Tað var lægið,“ segði tann gamla konan. „Tí eg eri ein gandakelling, skal eg siga tær. Ein verulig gandakelling av kjøti og blóði.“

„Oy,“ segði Ivan og hugdi at teirri gomlu konuni við krákuni á høvdinum. „Eina veruliga gandakelling havi eg ongantíð sæð fyrr. Og pápi mín sigur eisini, at ongar gandakellingar eru til.“

„So,“ segði tann gamla konan og blundaði við øðrum eyganum. „So, sigur hann tað?“

„Ja,“ segði Ivan. „Hann sigur, at alt, ið verður sagt um gandakellingar og sovorðið, er tað bera fjas.“

Tann gamla konan flenti, so Ivan sá tonnina hjá henni.

„Pápi tín, hann man vera eitt stórt gamalt ólukkudýr,“ segði hon, „men eg skal vísa honum nakað annað.“

„Hann er eisini illur við meg, tí tað gongst ikki so væl hjá mær at læra bókstavirnar og at klíva í trøunum og at sparka fótból,“ segði Ivan.

Tann gamla konan nikkaði.

„Eg kenni slagið,“ segði hon. „Soleiðis eru øll sovorðin gomul ólukkudýr. Men lurta nú eftir mær. Tú skalt sleppa at ynskja eina ferð.“

„Sleppa at ynskja...“ segði Ivan. „Hvussu ynskja?“

„Jú, veitst tú,“ segði tann gamla konan. „Tey, ið mæta eini gandakelling, sleppa altíð at ynskja eina ferð. Og so verður tað, sum tey hava ynskt. Tú kanst sleppa at ynskja tær tað, ið tú hevur hug til.“

„Tað var ikki eiti á,“ segði Ivan Olsen. „Hetta er ein góður dagur. So vil eg ynskja mær eitt...“

„Nú, nú, bíða eitt sindur,“ segði tann gamla konan, „tá ið

tú bara sleppur at ynskja eina ferð, so skal ynskjast við skili. Ikki bara eina nýggja súkklu ella eitt nýtt klaver ella eitt vatntætt ur. Sovorðið ber altíð til at keypa. Far heim og hugsa teg væl um til í morgin. So hittast vit aftur her á staðnum.“

„So siga vit tað,“ segði Ivan.

Og so fór hann heim at hugsa seg um.

Ivan lá alla náttina í andvekri og hugsaði um, hvat ið hann skuldi ynskja sær frá gandakellingini dagin eftir.

„Eg kundi ynskt mær 100 kr.“ hugsaði hann. „Ella 1000, ella kanska 7 milliúnir. Eg kundi eisini ynskt mær, at eg dugdi

allarbest at spæla fótbólt. Ella at spýta. Men tað má bera til at finna okkurt betri ynski.“

Hann lá í myrkri – Ivan Olsen – og hugsaði og hugsaði, so tað brakaði í seingini.

„Eg kundi eisini ynskt, at eg var líka sterkur sum Tarzan, hugsaði hann. „So kundi eg hølvað teir stóru dreingirnar av, tá ið eg vildi. Men – man Tarzan duga at spýta tvørtur um vegin? – Nei, ha? – Tað man vera meira so sum so. Tey spýta helst ikki serliga nógv úti í frumskóginum. Tað hevði ið hvussu er gleitt pápa, um eg var líka sterkur sum Tarzan.“

„Men hví skal eg gleða pápa?“

„Hann gleðir ið hvussu er ongantíð meg.“

Ivan Olsen suffaði og vendi sær í seingini.

„Eg kundi eisini ynskt, at eg var ein vanligur drongur, sum næstan ongantíð varð bukaður og næstan ongantíð varð gjørdur buksuvátur,“ hugsaði Ivan. „Ella at øll góvust at kalla meg Gummi-Tarzan. – Men tað ber bara til at ynskja eitt ynski!“

Ta náttina lærði Ivan Olsen, hvussu ringt tað kann vera at ynskja sær nakað.

Hann hugsaði, og hann hugsaði – og ikki fyrr enn tað var farið at lýsa, og fuglarnir á grannatakinum fóru at láta – visti hann knappliga, hvat ið hann skuldi ynskja sær frá teirri gomlu konuni.

Hann var á fótum í einum lopi,

læt seg í og rann oman til áнна.

„Nú veit eg,“ rópaði hann, meðan hann tuskaði avstað. „Nú veit eg. Nú veit eg, hvat ið eg skal ynskja mær!“

Tann gamla konan var ongastaðni at síggja, so Ivan fór at leita eftir henni.

Umsíðir fann hann hana.

Hon stóð uttan fyri ein gamlan húsvoyn og sá øgiliga lin

út.

„Hann hjálpi mér,“ segði hon og gnúggjaði svövnin úr eygunum. „Tú ert sanniliga tíðliga á fótum, ha?“

„Ja,“ rópaði Ivan. „Tí nú veit eg, hvat ið eg skal ynskja mér.“

„Hvat ynskir tú so?“ spurdi tann gamla konan og geispaði.

„Eg ynski, at øll míni ynski skulu ganga út,“ rópaði Ivan Olsen.

Tann gamla konan gavst at geispa og sá heilt forfard út.

„Hvat?“ segði hon. „Sig tað eina ferð aftrat, kom.“

„Ha, ha,“ flenti Ivan og sá so errin út. „Eg ynski, at øll míni ynski skulu ganga út.“

„Tað var vorðið sum ynski,“ mutlaði tann gamla konan. „Øll tíni ynski, segði tú...“

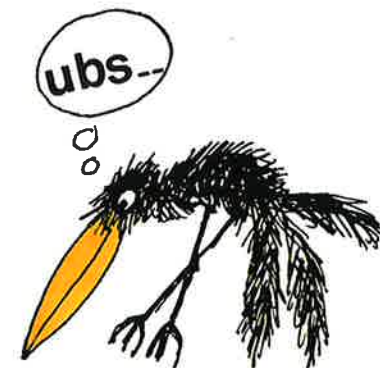
„Púra rætt,“ segði Ivan Olsen. „Øll, og hvørt einasta eitt.“

„Oggi, noggi, na, na, na,“ segði tann gamla konan og setti seg á trappuna framman fyri húsvognin. „Hatta er størsta ynski, ið eg havi hoyrt alt mítt kellingalív.“

„He-ja,“ segði Ivan Olsen og sá uppafur ernari út. „... Eg havi eisini hugsað um tað í alla nátt.“

Tann gamla konan klóraði sær í høvðinum, so at krákan mátti hoppa uppfrá.

Her

„Eitt so stórt ynski kann eg bara gera fyri ein dag í senn,“ segði hon. „Bíða mær eitt sindur. Eg má fyrst hyggja í ganda-bókina.“

Hon kom aftur úr húsvoðnum við eini lasafarnari bók og fór at blaða í henni.

„Rimmarynski...“ mutlaði hon. „Rimmar... rimmar... ja, her stendur tað. Rimmarynski... á síðu 176.“

„Væl ynskt, ha?“ segði Ivan. „Kundi ikki verið betur, ha?“

Tann gamla konan nikkaði, meðan hon setti eina lítla, svarta grýtu útá.

„Sera væl,“ segði hon.

Tá ið grýtan kom upp á kók, leitaði hon sær ymiskt fram, sum hon máldi útí við eini skeið.

Tað reyk dúgliga, og krákan á høvðinum á henni fór at hosta.

„Hvat er tað, ið tú koyrir í grýtuna?“ spurdi Ivan og setti seg at húka undir liðini á henni.

„Á,“ segði tann gamla konan, „hetta er hvørt av sínum. Eitt sindur av ormafeitti – tað nýta vit gandakellingar altíð – og so havi eg brenninotur og froskaegg og músaland og ferkattar og útskot og jólaøl. Alt sovorðið, sum gamlar gandakellingar ganga og samla sær millum ár og dag.“

„Ja, so,“ segði Ivan, „hvussu smakkar tað?“

„Ræðuligt,“ segði tann gamla konan og flenti, „ræðuligt. Eg eti bara sovorðið, tá ið onkur er og vitjar meg. Annars haldi eg meg til ølbreyð og stokta sild og onkuntíð eitt glas av brennivíni. Men lat okkum bæði smakka okkum á súpanina.“

Hon rætti eina fulla stóra skeið av gruggutari, gulari súpan inn undir nösina á Ivani Olsen.

„Pu ... ha ... ka ... ka,“ segði Ivan og svølgdi. „Puha, sum tað smakkaði illa.“

„Ja,“ segði tann gamla konan. „Hetta er sterkt sum krút.

Men nú kanst tú eisini ynskja tær alt tað, tú hevur hug til. Men minst til, hvat ið eg segði: bara í dag!“

„Ja,“ segði Ivan Olsen. „Bara í dag.“

6. partur

Og so var Ivan Olsen ein drongur, sum kundi ynskja sær alt tað, ið hann vildi.

Tann dagin – ið hvussu er.

Tað fyrsta, ið hann ynskti sær, var, at hann var verðins-meistari í at spýta langt.

Hann stakk hendurnar í lummarnar – sum hann hevði sæð teir stóru dreingirnar gera, tá ið teir spýttu kapp – og sendi so eitt spýtt tvørtur um vegin.

„Oh jedanar,“ rópaði hann. „Eg dugi! Eg dugi at spýta langt!!“

Hann spýtti eina ferð aftrat, men har var eingin ivi.

„Óført,“ segði hann við seg sjálvan, „frálíkt, Ivan hin rádni. Hevði nú bara onkur komið.“

Og teir lótu ikki bíða eftir sær.

Skjótt komu tveir stórir, pírrutir dreingir, sum ofta høvdu gjørt Ivan buksuvátan.

„Hey,“ rópaðu teir, „har hava vit sjálvan Gummi-Tarzan. Hvat man ein sovorðin kempa fáast við?“

„Eg spýti,“ segði Ivan Olsen, „spýti langt.“

Teir báðir stóru dreingirnir tóku hvør um annan og flentu.

„Hoyrði eg rætt?“ ýldi annar teirra og var um at kíka, sum hann flenti. „Var tað langt, tú segði, Gummi-Tarzan?“

„Púra rætt,“ segði Ivan. x

„Lova okkum at síggja,“ søgdu teir báðir stóru dreingirnir.

„Bara eina ferð, Gummi-Tarzan.“

„Tja,“ segði Ivan, „síggja tit lyktapelan har yviri?“

„Ha, ha,“ flentu teir báðir stóru dreingirnir, „heldur tú, at vit eru blindir, tín dólgur?“

Ivan svaraði ikki.

Í staðin trygdaði hann hendurnar niður í lummarnar, legði høvðið afturá og sendi eitt fínt, runt spýtt yvir á lyktapelan.

„Høh...“ søgdu teir báðir stóru dreingirnir og gloymdu at flenna. „Hø, hann rakti.“

„Ja, víst gjørdi hann tað,“ segði Ivan. „Vilja tit sleppa at síggja meira?“

„Eh, ja,“ søgdu dreingirnir. „Ger tað eina ferð aftrat. Kanska sóu vit skeivt í áðni.“

Ivan legði seg afturav og spýtti aftur yvir á lyktapelan – og hesa ferð gjørdi hann tað blundandi.

Teir báðir stóru dreingirnir stóðu og gapaðu og gløddu.

„Sást tú,“ mutlaði annar drongurin, „hann er ikki í ordan í dag, hasin Gummi-Tarzan.“

Og so rýmdu teir.

Men Ivan Olsen sá, at tað var ikki so nógv um teir longur.

Á veg í skúla kom Ivan fram við bókasavninum.

Har hevði Ivan ongantíð verið fyrr, tí hann dugdi ikki at lesa.

„Nú fari eg inn og læni mær eina bók,“ hugsaði hann. „Og so fari eg at lesa hana hart fyri læraranum.“

Ivan Olsen fór inn á bókasavnið.

„Hey,“ segði hann við konuna, sum stóð har. „Eg ætlaði at læna ta størstu og tjúkkastu bókina, ið tit eiga.“

„So fegin,“ segði konan. „Men tann bókin er so stór og tjúkk og tung, at eingin orkar at bera hana.“

„Tað er einki fyri,“ segði Ivan.

„Man tað fara at vera?“ segði konan og smíltist til hansara.

Men hon vísti honum kortini, hvar ið bókin lá.

Sum hon var stór.

Hon var 9.000 síður og stór sum eitt kæliskáp.

„Lat meg fáa hana,“ segði Ivan.

Og so tók hann ta stóru bókina og bar hana út úr bókasavninum og legði hana í eina hjólbøru, sum stóð einsamøll uttanfyri og keddi seg.

Hann trillaði bókina yvir í skúlan og líka inn í skúlastovuna.

„Góðan morgun,“ segði hann við læraran. „Nú skal eg lesa eina bók hart fyri tær.“

Lærarin mundi mist brillurnar.

„Ha, hvat?“ segði hann.

„Eg havi hug at lesa hesa bókina hart fyri tykkum øllum somlum,“ segði Ivan.

„Ja, men,“ segði lærarin. „Tú dugir ikki at lesa, Ivan Olsen.“

„Í dag dugi eg,“ segði Ivan.

Og so las Ivan ta stóru bókina hart fyri læraranum og øllum børnunum í skúlanum.

Lærarin misti brillurnar á borðið, tá ið hann hoyrði Ivan lesa alla ta yvirvaksnu bókina.

„Men...“ segði Ivan, „nú skal eg lesa hana umaftur.“

Og so las Ivan ta yvirvaksnu bókina eina ferð aftrat – men ta ferðina las hann hana aftanífrá.

„Tað var sum...“ segði lærarin.

Og so svímaði hann.

Tí hann hevði ongantið fyrr hoyrt nakran drong lesa eina so stóra og tjúkka bók.

Men dagurin var ikki liðugur enn.

Tá ið Ivan kom oman í skúlagarðin, stóðu teir stóru dreingirnir og bíðaðu eftir honum, so teir kundu gera hann buksuvátan.

„Hey, Gummi-Tarzan,“ rópaðu teir, tá ið teir sóu hann. „Kunnu vit ikki sleppa at síggja, hvussu sterkur tú ert?“

„Jú, hví ikki tað?“ segði Ivan.

Teir stóru dreingirnir klappaðu á lørini og vóru um at kóðna í látri.

„Hoyrdu tit?“ rópaðu summir teirra. „Gummi-Tarzan fer at vísa fuglaskvettirnar hjá sær í dag.“

„Hann man hava sligið høvdið í,“ rópaðu nakrir aðrir dreingir.

„Ja, ja,“ rópaðu allir dreingirnir í senn.

„Kom so, Gummi-Tarzan,“ segði tann størsti drongurin.

„Lat okkum sleppa at síggja fuglaskvettirnar hjá tær, neyðardýrið.“

„Ja, tí annars verður tú buksuvátur,“ rópaðu nakrir.

„Tað verður hann kortini,“ segði tann størsti drongurin.

„Ermarnar upp, Gummi-Tarzan.“

Ivan Olsen var púra einsamallur saman við teimum stóru dreingjunum, sum allir stóðu og rópaðu og flentu og grinuuttan um hann.

„Er tað nú púra vist, at tit tora at síggja, hvussu sterkur eg eri?“ spurdi Ivan Olsen.

Teir stóru dreingirnir venaðu seg av látri.

„Tað man ikki fara at bila,“ rópaðu teir. „Kom nú, Gummi-Tarzan, skunda tær.“

Ivan Olsen togaði spakuliga aðra ermuna upp.

„Eru tit til reiðar?“ spurdi hann.

Teir stóru dreingirnir kikkaðu eftir ondini og turkaðu tárini burtur av teimum pirrutu kjálkunum.

„Yes,“ geylaðu teir. „Vit eru klárir. Kom nú, skunda tær.“

So krepti Ivan Olsen annan armin.

Blup, segði tað, og ein kúla so stór sum ein ballón kom upp úr arminum.

Tá gjørdist knappliga so stilt – so deyða stilt í skúlagarðinum.

„Hann nái meg,“ teskaði ein av teimum stóru dreingjunum, „bara hann ikki fer at nýta alla sína styrki.“

„Tað fari eg,“ segði Ivan Olsen, „eg fari at nýta hana beint nú!“

Og so gjørði hann 17 tær verstu plágurnar buksuvátar; og allar hinar stóru dreingirnar læsti hann inni á vesinum.

Saman við fimleikarlæranum.

„Eg vil ikki,“ rópaði fimleikarlærarin. „Eg tori ikki ...“

„Nei, lat nú vera,“ segði Ivan Olsen, „ein sovorðin stórur drongur sum tú ert, ikki bangin fyri nøkrum, ha?“

Og so ripaði Ivan hurðina aftur, so at tað brakaði eftirí, beint fyri nøsina á fimleikarlæranum.

„Goingg,“ segði tað.

7. partur

Tá ið Ivan kom heim úr skúlanum tann dagin, sat pápi hansara – harra Olsen – sum vant og las í eini Tarzan-bók.

„Hva' ... hvussu er tað, tú sært út?“ segði harra Olsen og stardi at soninum. „Ert tú ikki buksuvátur í dag?“

„Neii,“ segði Ivan.

„Ja, men,“ segði pápin og reistist úr stólinum, „tú hevur ikki skulkað í dag?“

„Neii,“ segði Ivan.

„Hmmm,“ murraði pápin, „hevur tú so lært nakað í dag?“

„Nei,“ segði Ivan, „ikki nakað at tosa um.“

„Hvat merkir ikki nakað at tosa um?“ rópaði harra Olsen.

„Áhhh,“ segði Ivan, „ikki nakað at tosa um.“

„Ja, men,“ rópaði pápin, „hevur tú so púrt einki gjørt í dag?“

„Á jú,“ segði Ivan, „eg havi lisið eina bók, sum var líka stór sum eitt køliskáp.“

„Sum eitt hvat?“ segði pápin.

„Sum eitt kæliskáp,“ segði Ivan Olsen. „Og so havi eg gjørt nakrar av teimum stóru dreingjunum buksuvátar og læst fimleikarlæraran inni á vesinum.“

„Hann nái meg,“ rópaði pápin og bukaði seg inn á pannuna. „Ert tú nú eisini farin at lúgva fyri tínum egna pápa?“

„Nei,“ segði Ivan. „Tað er so sanniliga satt hvørt orðið, ið eg sigi, títt gamla torvatrøll.“

„Pu, ... ha,“ geylaði pápin og blánaði í andlitinum av øði. „Soleiðis eiga børn ikki at tosa við vaksin.“

Harra Olsen hevði helst púra gloymt, hvussu hann sjálvur plagdi at tosa við son sín.

„Og soleiðis mugu foreldur als ikki tosa við børnini,“ segði Ivan Olsen og lammaði hondina niður í borðið – soleiðis sum pápin plagdi at gera.

Hann sló so hart – Ivan Olsen – at Tarzan datt niður úr trænum og varð etin av eini krokodillu.

Í bókini, skilir tú.

Harra Olsen turkaði sær um pannuna.

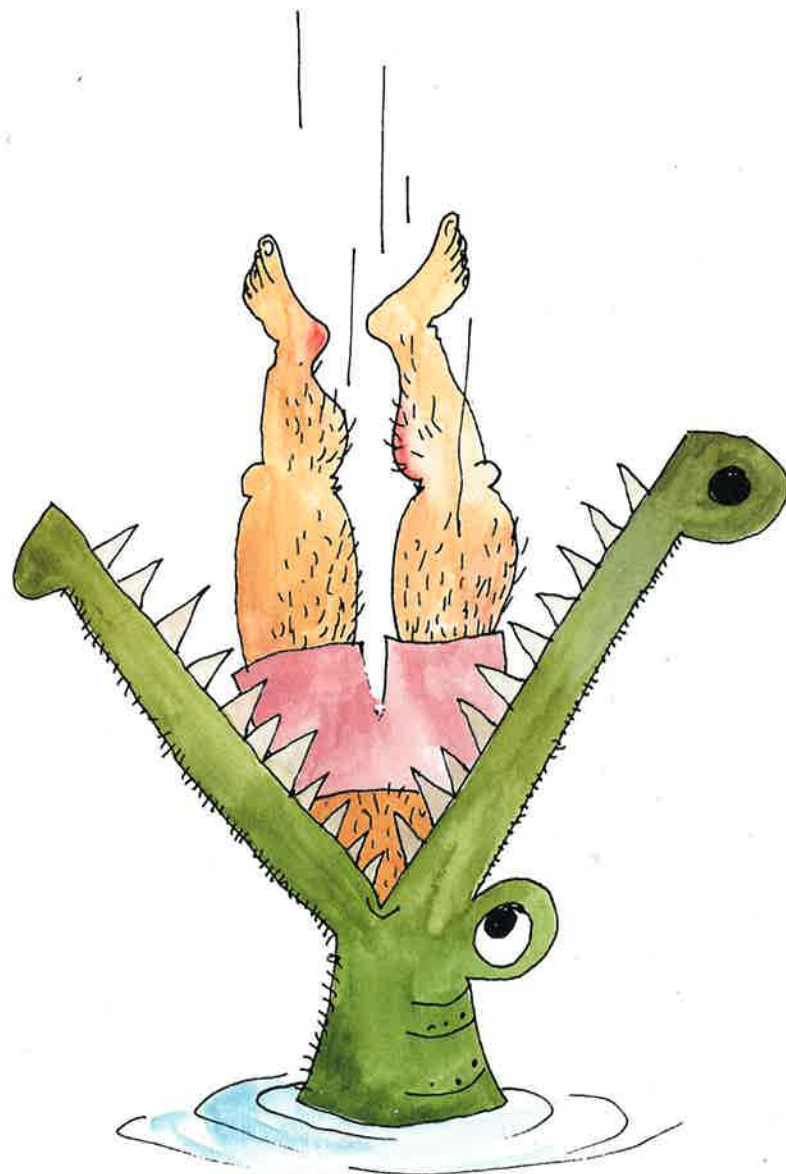
„Hygga,“ segði hann, „hygga nú, hvat ið tú gjørði, tín ónyttu. Tú hevur dripið Tarzan!“ X

„Ja, og líka leggi eg í,“ segði Ivan Olsen. „Men nú skalt tú út at sveiggja úr grein í grein, títt gamla tvætl.“

„Nei, ikki um at tala,“ rópaði harra Olsen, „ikki um at tala. Eg havi ikki hoyrt so skapt. Og tá ið saman um kemur, so nýtast vaksin ikki at gera, sum børn siga, ha, ha!“

„Jú, tað skal eg lova tær,“ segði Ivan. „Í dag ið hvussu er.“

Og so tók Ivan Olsen pápa sín – harra Olsen – undir hond-

ina og bar hann út til eitt perutræ og lyfti hann upp til eina grein.

Her fer Ivan við pápa sínum undir hondini.

„So,“ segði Ivan. „Lat meg nú síggja teg sveiggja úr grein í grein.“

„EG ... áhh, eg tori ekki,“ rópaði harra Olsen og var um at gráta.

„Nú, nú,“ segði Ivan. „Hvat er tað, ið eg hoyri? Ein so-vorðin stórur drongur sum tú ert ikki bangin fyri nøkrum, ha?“

„Øh, nø, nei,“ rópaði harra Olsen og krækti seg í greinina, sum var farin at loysna. „Men eg fari at bløða nasablóð, detti eg niður.“

„Ja, tað kann so væl henda,“ segði Ivan. „Tað veit eg alt um, tí eg havi roynt tað nógvar ferðir sjálvur.“

„Ja, ja, men hvat um tað?“ rópaði harra Olsen. „Tað er ikki tað sama við børnum. Tað eru bara børn, sum detta niður og fara at bløða nasablóð.“

Í sama bili brotnaði greinin, sum harra Olsen hekk í, og hann datt ýlandi niður úr trænum.

„Summi vaksin fara mín sann eisini onkuntíð at bløða nasablóð,“ segði Ivan Olsen og hjálpti pápanum upp at standa. „Havi eg ikki rætt ... hin gamli?“

„Áh, há, há,“ segði pápin og turkaði blóðið av nøsini. „Hetta er tað ringasta, ið eg nakrantíð havi vitað.“

Og so fór harra Olsen at gráta við tárum.

Neyðar harra Olsen.

Neyðar maður.

Hann var so ússaligur av at bløða nasablóð, at hann mátti fara í song við einum ísposa á pannuni.

Her liggur hann

Mámma Ivan Olsen – frú Olsen – risti við hövðinum.
„Nei,“ mutlaði hon, „tað verður bara verri og verri.“
Og tað var kanska nakað um tað.

8. partur

Meðan harra Olsen lá í seingini og gramdi seg við ísposanum á pannuni, fór Ivan ein súkklutúr.

Hann dragsaði ta høgu, svørtu konufólkasúkkkluna upp úr kjallaranum og hoppaði upp á hana.

„Av vegnum,“ geylaði hann og legði seg fram yvir róðrið.
„Her kemur ein rættur kappsúkkleri!“

„Tvætl og fjas við tær,“ segði ein stórur drongur, sum kom framvið á prutli – og sum væl kundi hugsað sær at gjørt eitt sindur av gjøldri burtur úr Ivani Olsen. „Tú dugir ikki at súkkla, Gummi-Tarzan. Slepp tær heldur heim til mammu tína og fá tær eina nýggja blæu, tín neyðars barnareyv.“

Ivan Olsen bremsaði undir liðini á tí stóra dreinginum.

„Hevði eg havt betri stundir,“ segði hann við dreingin, „so hevði eg gjørt teg buksuvátan, títt stóra bartrog. Men skulu vit báðir ikki koyra kapp í staðin?“

„He, he,“ segði tann stóri drongurin. „He, he. Tú manst ikki vera heilt rættsiktaður í dag, Gummi-Tarzan, ha?“

„Jú, það kann eg siga tær,“ segði Ivan, „eg havi ongantíð havt það betri, enn júst í dag. Og nú skulu tit báðir koyra kapp.“

„He,“ segði tann stóri drongurinn og festi sær í eina sigarett. „Tú billar tær ekki inn, at eg tími at koyra kapp við pinkubörn?“

„Ha,“ segði Ivan Olsen og kleiv upp á súkklna. „So, tú torir ekki, títt stóra skepils.“

Tann stóri drongurinn rodnaði í andlitinum.

„So, það heldur tú,“ hvesti hann og tveitti sigarettina frá sær. „Eg skal læra teg...“

„Ja, royn tú bara það, títt stóra seyðarhövd,“ rópaði Ivan og spenti av stað oman gætuna.

Tá ið hann kom oman til stórsølubúðina *Panva-Kanva*, snaraði hann um hornið, so dekkini á súkklni glöddu.

Tann stóri drongurinn drønaði aftan á Ivani. Men tá ið hann kom til „Panva-Kanva,“ gloymdi hann at snara um hornið.

Í staðin koyrði hann beina leið gjøgnum hurðina og inn í stórsølubúðina.

Við prutli og øllum,

„Hvat var hatta?“ segði hon, sum sat við kassan.

„Jahh ...“ segði ein kona, sum stóð har og skuldi gjalda fyri ein pakka av ger, „jahh ... hatta líktist einum prutli.“

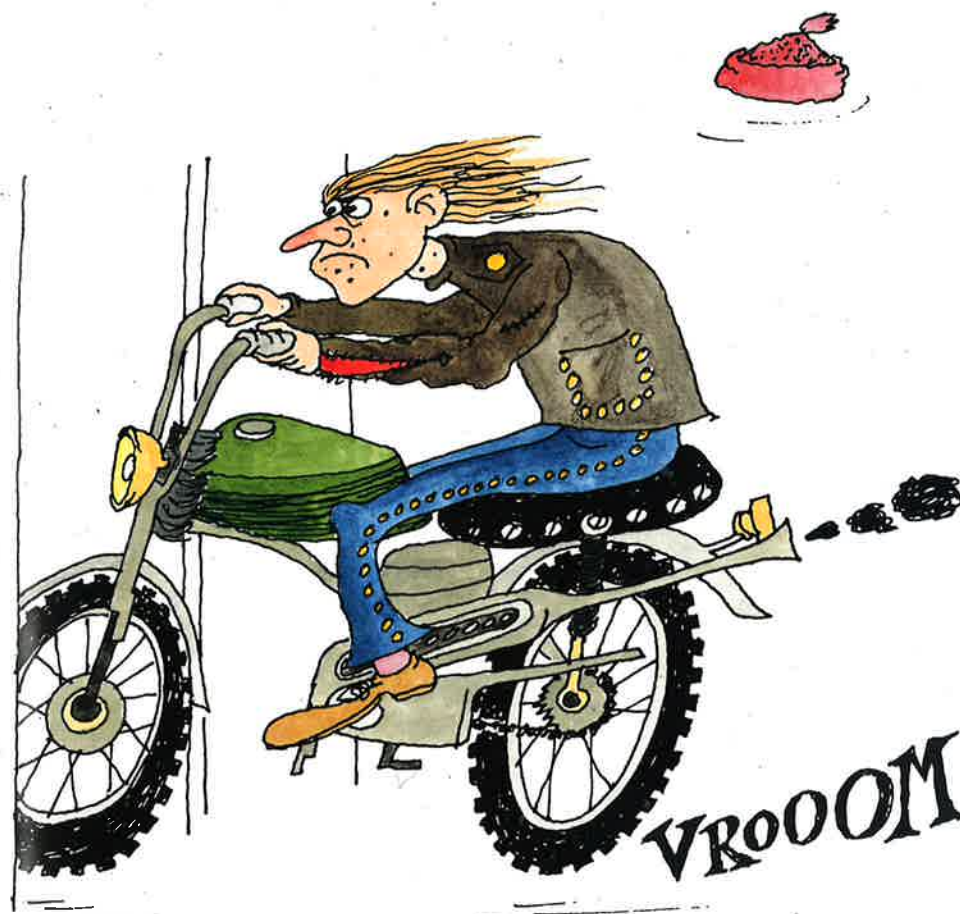
„Tað ber ekki til,“ segði hon, sum sat við kassan. „Vit selja ekki prutl her í *Panva-Kanva*.“

„Ja, men soleiðis sá tað ið hvussu er út,“ segði konan við gerini.

Í somu løtu hoyrdist eitt øgiligt buldur mitt inni í *Panva-Kanva*.

Tað vóru 300 blikk av kettumati, sum duttu og fóru rullandi um alt gólvið.

Hon, sum sat við kassan, og konan við gerini skundaðu sær yvir hagar.

Prutlið lá á gólvinum millum øll blikkini, og tann stóri drongurin var endaður uppi í frystidiskinum, sum var fullur av stívum, deyðum høsnaðum.

„Tygum høvdu púra rætt,“ segði hon, sum sat við kassan, við konuna við gerini. „Tað var eitt prutl.“

„Ja,“ segði konan við gerini, „og við einum stórum dreingi uppiá. Ungdómurin verður bara villari og villari nú á døgum.“

„Tygum hava púra rætt,“ segði hon sum sat við kassan, „villari og villari. Tað er sjónvarpið, ið hevur skyldina.“

„Á,“ segði tann stóri drongurin. „Áh for ólukkan.“

Ivan Olsen hevði stevnt oman móti havnini.

Longu langt burturi sá hann molan, og hann sá, at fyra menn stóðu har á seiðabergi.

Hann fekk hug at súkkla oman til teirra at heilsa upp á teir og vísa teimum, at hann hevði lært seg at súkkla.

Menninir á seiðabergi stóðu stillir og friðarligir og royktu og hugdu niður í sjógvin, tá ið ein teirra knappliga bar eyga við Ivan Olsen, sum kom súkklandi oman ímóti teimum.

„Áhh, nei ...“ rópaðu menninir á seiðabergi og tveittu tráðurnar. „Har er hann aftur, hasin øri drongurin. Leypið í havið, allir menn.“

Og so tveittu teir tráður og pípur og hattar og brillur frá sær og so eftir høvðinum á bláman.

Ivan steðgaði á brúnni.

„Hey, hinir gomlu,“ rópaði hann og veittraði niður til teir fyra vátu menninar, sum lógu og skvamblaðu fram við brúnni. „Nú havi eg lært at bremsa.“

Teir fyra mennirnir hugdu hvør upp á annan.

„Høøø,“ søgdu teir tvørir og spýttu sjógvin úr munninum.

„Hø, hø. Sum hatta var stuttligt.“

„Nú skal eg fiska tykkum upp aftur,“ segði Ivan Olsen.

„Høø,“ søgdu mennirnir, „stuttligt, ha, øgiliga stuttligt!“

„Ja,“ segði Ivan, „eg havi altíð havt góðan hug at sleppa at fiska.“

Og soleiðis gekk tað til, at Ivan Olsen tann dagin fiskaði fyra stórar toskar. ✕

9. partur

Út á seinnapartin kom Ivan Olsen fram við fótbóltsvøllinum og hoyrði, hvussu fólk rópaðu og geysaðu innanfyri.

„Eg kundi hugsað mær at sæð ein sovorðnan fótbóltsdyst,“ segði hann og setti súkkluna frá sær uttan fyri portrið.

Har var allastaðni fult av áskoðarum uttan fyri fótbóltsvøllin, tí tað vóru tvey ógvuliga kend fótbóltslið, ið runnu fyri lívinum og stríddust um bóltin tann dagin.

Áskoðararnir stóðu við fløggum og ýlihørnum og øfløskum og íspinnum og rópaðu í munnin hvør á øðrum.

Undir liðini á Ivani stóð ein gamal maður og hoppaði.
„Ansið eftir rygginum,“ rópaði tann gamli maðurin. „Ansið eftir rygginum!“

„Hava teir ilt í rygginum?“ spurdi Ivan.

„Ha?“ segði tann gamli maðurin. „Hvør?“

„Teir á vøllinum,“ segði Ivan og peikaði á fótbóltsspælararnar. „Hava teir ilt í rygginum?“

„Tað vil eg barasta ikki hopa,“ segði tann gamli maðurin.

„Hví rópar tú so, at teir skulu ansa eftir rygginum?“ spurdi Ivan.

„Áh,“ segði tann gamli maðurin, „tað er bara sovorðið, sum øll rópa, tá ið tey eru til fótbóltsdyst.“

„Áh, so,“ segði Ivan Olsen.

Og so fór Ivan eisini at rópa á spælararnar, at teir skuldu ansa eftir rygginum.

Men eina løtu seinni varð eitt øgiligt levint inni á vøllinum. Dysturin stæðgaði upp, tí mitt á vøllinum lá ein leikari og vríggjaði seg í grasinum.

Hann hevði fingið eina flugu í eygað, og tí fekk hann ikki spælt longur.

Her liggur hann

„Hann skuldi havt ansað betur eftir rygginum,“ mutlaði tann gamli maðurin.

Men eingin hoyrði, hvat ið hann segði, tí allir áskoðararnir fóru at vríggja hendurnar og rópa í munnin hvør á øðrum.

„Hvat skulu vit nú gera,“ rópaðu teir. „Vit mugu hava ein annan spælara inn á vøllin, tí annars tapa vit. Og tað má ikki henda.“

„Eg vil fegin spæla við,“ segði Ivan Olsen og glorvaði inn á vøllin í gummistivlum.

Fyrst var deyðatøgn millum áskoðararnar.

Men so fóru teir at rópa:

„Nei, nei og túsund ferðir nei. Hatta er Gummi-Tarzan. Út við honum.“

Og spælarin, sum hevði fingið eina flugu í annað eygað, reisti seg upp og stardi at Ivani við hinum eyganum.

„Hann nái meg,“ mutlaði hann og turkaði sær um pannuna. „Eitt sovorðið ólukkudýr kunnu vit ikki brúka.“

Men dómarin hevði longu brikslað í floytuna, og fótbólts-spælararnir finga aftur ferð á seg eftir bóltinum.

Teir høvdu ein øgiligan skund allir. Maðurin við fluguni í eyganum varð rendur um koll og fekk gras í hitt eygað.

„Grump...“ segði hann fram fyri seg sjálvan, „tað verður hættiligari og hættiligari at spæla fótbólts.“

Ímeðan hitaði Ivan Olsen upp til dystin, soleiðis sum hann hevði sæð rættar fótbólts-spælarar gera.

Her hitar hann upp

Hann stóð og hoppaði eina løtu, snýsti sær og togaði stívlarnar betur upp á beinini.

So fór hann við tann spentar ál eftir bóltinum. Tað var einki fyri hjá Ivani at taka bóltin frá hinum leikarunum. Hann snittaði bara inn og út millum beinini á teimum, og síðan gav

hann bóltinum eitt rimmar spark og sendi hann beint í búkin á málmanninum.

„Ummmmmp,“ segði málmaðurin og reykt í netið.

Og har bleiv hann hangandi.

„Mál,“ geyslaði dómari. „Dysturin er liðugur. Annað liðið hevur vunnið. Og nú fari eg heim at fáa mær nátturða.“

Fólk geyslaðu og bríkslaðu og ýldu og rópaðu hurrá fyri Gummi-Tarzani.

Soleiðis kann tað ganga.

Ta náttina svav Ivan sum ein steinur og droymdi um tann merkiligasta dagin í lívi sínum.

10. partur

Beinan vegin tað var ljóst morgunin eftir, skundaði Ivan Olsen sær oman til áнна.

Men tann gamla konan og húsvognurin vóru burtur.

Har var bara ein lítil, svartur blettur eftir í grasinum, har ið hon hevði havt eldstaðin.

„Ná,“ hugsaði Ivan Olsen og suffaði tungliga, „so havi eg helst einki gott at vænta mær í dag.“

Og tí fekk Ivan Olsen so sanniliga rætt í.

Tí lurta nú væl eftir:

Klokkan níggju datt hann niður av bukkinum og fór at bløða nasablóð.

Klokkan tíggju varð hann læstur inni á einum vesi.

Klokkan ellivu gjørdur allir teir stóru dreingirnir hann buksuvátari enn nakrantíð áður.

Og tá ið hann kom heim úr skúlanum, hevði pápi hansara – harra Olsen – keypt sær eina nýggja Tarzanbók.

✦ *Tarzan kemur aftur*, æt hon.

„Hygg,“ segði pápi hansara og pikkaði í bókina við fremstafingri, „her hevur tú nakað at læra.“

„Ja,“ segði Ivan Olsen og suffaði, „ja, eg man helst ikki hava annað í at velja“

Gummi-Tarzan

eitur veruliga Ivan Olsen. Ivan er ekki serliga stórir — heldur er hann lítil og klæntasligur — og eingin vakurleiki á at líta. Hann er heldur einki petti sterkur og hann nyttar einki at berjast. Tí fær Ivan Olsen sjálvur hvønn dag av at vita, og ofta verður hann eisini gjørdur buksuvátur. Tað er pápi Ivan sjálvur, ið gevur soninum navnið Gummi-Tarzan, tí tað ikki eydnast honum at gera sonin til ein rættan Tarzan. Ein dagin møtir Ivan Olsen eini gandakelling niðri við áanna, og tað vendir upp og niður á øllum hjá Ivan Olsen — ið hvussu er tann dagin.

Skúlabókasavnið
Skúlin á Fløtum

0006138233